

Між нами завжди той повинен бути

Дмитро Павличко

Між нами завжди той повинен бути,
Хто навидить тебе чи навпаки...
Він з нами п'є і крадькома в чарки
Нам підливає доброї отрути.

Від неї ми п'янієм, як рекрути,
Свою любов б'ємо на черепки,
А потім їх, як ті материки,
Складаємо, щоб цілість їм вернути.

Яке то щастя – із болючих плит
Знов будувати форму нездоланну,
Єднати гори, втоплені в блакить,

Знаходити в безмежжі океану
Той острівець, що затуляє рану
В планеті серця й солодко болить.